

Gražiausių dainų rinkinėlis
„VIEVERSYS“

Maršonų vienuolynas
DOVANA
Romoje

Kaunas 1920.

Jagomasto spaustuvė „Lituania“, Tilžėje, Aukštoji gat. 78.

Marselietė.

Atsisakom nuo išgamų svieto:
Bolševikų, plėšikų, darbų!
Nereik Lėnino kruvinų pietų,
Nė Kapsuko piktųjų kalbų!

Atsikelk, nublaivėk suvedžiotas žmogau,
Tik dorybės keliu žengk pirmyn,
Varyk laukan vagius, piktadarius visus
Tolyn, tolyn, tolyn, tolyn, tolyn.

Gana bado, smaugimų, suktybių,
Teprasmenga ir melas visai
Žemę, meilę ir daugel gerybių
Neša mums jau savi karžygiai.

Atsikelk, nublaivėk ir tt.

Nuo Dauguvos lig jurių smiltynų,
Kilkim, broliai, visi: viens, du, trys.
Nuo Palangos lig Minsko pušynų,
Laisvę mums šautuvai sugražins!

Atsikelk, nublaivėk ir tt.

Gauskit šaukliai trimitais audroje,
Kvieskit milžinus dvasiai valyt!
Valio, — Lietuva, mūsų brangioji,
Tavo sunų ein galvas guldyt!

Atsikelk, nublaivėk ir tt.

Ir išgydžius sau kruvinas žaizdas
Padarysime rojų visiems!
Idealų mes skleisim paveizdus,
Bersim laimę ir šviesą saviems.
Atsikelk, nublavėk ir tt.

Byrutė.

Ant marių krašto Palangos miestely,
Kur gyven mūsų broliai žemaitėliai,
Yr' aukštas kalnas, „Birutė“ vadintas,
Žalioms pušelėms viršus apšodintas.

Ten, toj laimingoj žemėj bočių mūsų,
Kol buvom ponais ir gudų ir prūsų,
Padori, skaisti, kaip rožė ir ruta,
Kunigaikštienė gyveno Birutė.

Nebuvo jiji kokia karalaitė,
Bet eiš Palangos vargdienė mergaitė,
Žemčiugais brangiais ir aukso auskarais
Nesipuošė ji, vaikščiojo pamariais.

Ji savo darbo marškinius dėvėjo,
Trumpą, rainuotą sijoną turėjo;
Ant gelsvų kasų rutų vainikėlis,
Ant balto kaklo gintaro šniurelis.

Kad vieną kartą broliai susitarę
Išėjo anksti žvėjoti į mares:
Sesuo nešdama pietus lauknešėliu,
Sutiko šviesų kunigaikštį keliu.

Jisai Jagailos dėdė Kęstutis buvo,
Kursai Žemaičius valdė ir Lietuvą,
Jojo tuo kartu kryžiuokų malšinti,
Kurie norėjo mumis nuvarginti.

Ant bėro žirgo po lokio kalpoku,
Su šviesu ginklu, su rago svaidoku,
Auksines kilpas su pentynais spardė,
O žirgs pasagais šilo žemę ardė!

Išvydęs tikrą gražybę pas marę,
Jaunai Birutei tokiais žodžiais tarė:
„Kas nors tu esi, aniols ar mergelė,
Priimk tu mano ranką ant šio kelio.

Ligšiol valdonu buvau žemes jusų,
O nuo šio laiko vyru tavo busiu.
Kur tave gavau pirmą kart matyti,
Liepsiu tau namus puikius pastatyti.

Kalnas, ant kurio pažinai Kęstutį
Nuo tavo vardo bus vadints Birutė;
Čia tu gyvensi vyro numylėta,
Tu, kuri radai širdy mano vietą.”

Tai girdėdama mergelė gėdinga,
Jauna Birutė, skaisti, išmintinga,
Žemyn žydrasias akeles nulėdo,
Atsidusėjo ir puolė ant veido.

„Nors, sako, senai prieš dievą Perkuną
Prisiečiau buti nekaltybėj kuno,
Bet jei taip nori galingas valdone,
Teišsipildo nuoširdžia malonė!”

Vis taip padarė, kaip sakė Kęstutis:
Ant kalno tapo pastatytas butas.
Birutė paskiau tapo numylėta,
Pagimdė sunų Vytautą ant svieta.

Vilius.

Vilius piktas vokietyš
Visą svieta suvaldys
Dzin juu fit ii juu.
Visą svieta suvaldys.
Pikšt į Belgus įsibrovė
Nekalčiausius žmones piovė
Trrr traataa bum bum bum
Nekalčiausius žmonės piove.

Jis Paryžiaus panorėjo
Prancuziją kraujais liejo
Trrr traataa bum bum bum.
Prancuziją kraujais liejo

Kad Rusiją apgalėti
Bolševikus im perėti
Dzin juu fit ii juu
Bolševikus im perėti.

Neturėdams namie ėsti
Lietuvą jis skubin plėšti
Dzin juu fit ii juu
Lietuvą jis skubin plėšti.

Biaurus darbai visad plyšta
Vokiečiui jau nebevyksta
Dzin juu fit ii juu
Vokiečiui jau nebevyksta.

Anglai, fransai ir italai
Plaka vokiečių be galo
Dzin juu fit ii juu
Plaka vokiečių be galo.

O Amerikos kareiviai
Jam visai išpėrė kailį
Trrr traataa bum bum bum
Jam visai išpėrė kailį.

Sens Rambyne, tu garsingai
Busi visad mums viltis!
Juk spindėjo stebuklingai
Nuo tavęs šventa ugnis!
Švents tykumas viešpatavo,
Tarpė ažuolai aukštai;
Dievų norus pranašavo
Šventvietės seni tarnai.

Kaip tykumą šventą ardė
Tie priešų pikti pulkai,
Bočių kraujų' žuvis nardė;
Išgąstingi tie laikai!

Ugnį šventą išgesino
Nevydonai svetimi,
Bočių daugel panaikino
„Dievo“ vardą skelbdami.
Ženklu buk tu mus' tėvynės
Sens Rambyne visada
Kaipo bočiai priešų ginės,
Mes apginsim Lietuvą!

Nepražus mūsų tėvynė,
Męs ją išlaikysim!
Visus priešus tautos mūsų
Laukan išvarysim!
Nuo Vokietijos, lenkų ir rusų
Apginsim brangią tėvynę mūsų!
Kaip malonu yr' regėti
Ten kur Nemuns plaukia
Stov kareiviai kaipo uola
Savo priešų laukia
Tai vis žaliukai, tai viltis mūsų
Apginsim brangią tėvynę mūsų!
Ir bajorai ir sodiečiai
Visi lygus busim
Visi arsim visi piasim
Dievui garbę duosim
Ir tu Lietuva, šventa vadinta
Tik savo sunų busi atgaivinta.

Sėjau rutą, sėjau mėtą, sėjau lelijelę
Sėjau savo jaunas dienas kaip žalią rutele.
Dygo ruta ir tt.
Leisčiau rutą ir tt.
Augo ruta ir tt.
Noko ruta ir tt.
Skyniau rutą ir tt.

Ir ateina bernužėlis su plieno dalgele
Ketin kirsti jaunas dienas kaip žalią rutele.
Kirto rutą kirto mėtą kirto leliiele
Kirto mano jaunas dienas, kaip žalią rutele.
Grėbiau rutą, grėbiau mėtą ir tt.
Vyto ruta, vyto mėtą ir tt.
Vežė rutą, ir tt.
Sugriš ruta, sugriš mėta, sugriš lelijelė.
Nebešugriš jaunos dienos drauge su rutelems.

Prašvito, prašvito.

Aušros žvaigždė prašvito
Ir gaideliai pragido, pragido
 Vieversys, vieversys,
 Vieversėlis padangės, padangės.
 Vištos karkė palangės, palangės
Jauteliai, veršeliai
Eina laukan baubdami, baubdami,
Juodą žemę kasdami, kasdami
 Gėreliai, ožkeliai
 Eina laukan bliaudami, bliaudami
 Kazokėlį šokdami, šokdami.
Pražuvo, pražuvo
Seni laikai pražuvo, pražuvo
Tartum jų nei nebuvo, nebuvo!

Jau Slaviai.

Jau Slaviai sukilo. Nuo Juodmario krašto
Pavasaris eina Karpatų kalnais.
Po Lietuvą — žiema. Nei žodžio, nei rašto
Neleidžia erelis, suspaudęs sparnais.
Petys gi į petį, na, vyrai kas gali,
Sustoję į darbą už mylimą šalį,

Prikeikime Lietuvą musų!
O laikas jau, laikas iš miego sukilti;
Štai penketas amžių — naktis be aušros!
Gana aimanavus! Prižadinkim viltį
Ir stokim į darbą, nelaukę giedros!
Prikelkim darbais Gedimino tėvynę!
Priminkime Vytauto Didžio ribas!
Prižadinkim kalbą, ką proseniai gynė,
Ir vardą, kurs vietą Europoj atras!
Gražu už tėvynę pavargti, kentėti;
Palaimintas darbas šalies prigimtos;
Laimingas, kurs, pradedant aušrai tekėti,
Su broliais į darbą, kaip milžinas, stos!
O tu, kurs lietuvio tik vardą nešioji,
O dvasią užspaustum tėvynės jaunos . . .
Tegul ir tave ateitis tolimoji,
Minėja . . . kaip išgamą musų dienos!

Eik žmonai graži mergaite
Plauk kraštan, pirišk laivele
Mesk vilnis, palik tą jurę
Pakalbėsime valandėle.

Aš nenoriu tau tikėt: }
Nes nemoki tu mylėt. } 2 kart

Glauski galvą prie krutinės
Nebijok nors tu ir viena,
Man tikėk, šaltai jog jurei
Tu įsitiki kasdieną.

Aš nenoriu tau tikėt, }
Nes nemoki tu mylėt. } 2 kar.

Man jausmai taip-pat kaip vilnys
Tai atbunda, tai vel siaučia,
Ant sirdies bent mano dugnio
Meilės liepsna visad gaudžia.

Kaip tau tinkama sakyk, }
Aš sau plaukiu, sveikas / lik. } 2 kar.

Ir tai tarusi nuslinko
O su ja ir laimė mano!
Apie ją dainuot, svajoti
Visą amžių tebemanau.

Kur aš einu, girdžiu tik:
„Aš sau plaukiu, sveikas lik!“ } 2 kar.

Medelis.

Medeli augęs šioj žemelėj,
Kur tave ves, kur tave dės?
Ar tu atminsi šią šalelę,
Ar tau šio miško negailės?
Nejauti, Lietuvos medeli,
Tau vis tiek pat, kur tave dės;
Beržų neverksi, nei eglelių,
Medinė širdis negailės.
O aš apleisdams šį krašteli
Dar kartą trokščiau pamatyti,
Nes trokšt labai mano vėlelė
Tėvynėj kaulus paguldyti.

Ir duobė tėvynės meilesnė,
Kurioje kunui teks gulėt,
Ir brolių giesmė daug saldesnė,
Kurią numirus reiks girdėt.
Ir nors atšalusiam kune,
Širdis liepsnoti negalės,
Bet žemėj mylimos tėvynės
Kauleliai mano sau gulės.
Tegul ir mėtos ir rutelės
Ant mano kapo augs, kvėpės,
Skaisčiausios Lietuvos mergelės
Apleistis jas ir nuravės.

Aš pasėjau žalią pupą
 Kirvir zam, striukum bukam,
 Kirvir zam
 O kivirvir bam bam
 Ir išaugo žalia pupa
 Kirvir zam ir tt.
 Ir nupioviau žalią pupą ir tt.
 Ir iškulau žalią pupą,
 Ir sumalau žalią pupą,
 Ir iškepiau žalią pupą,
 Ir suvalgiau žalią pupą,
 Ir išspioviau žalią pupą.

Eina garsas nuo rubežiaus: žirgai reik balnoti,
 Daug kryževių nuo Malburgo rengias mus terioti.
 Pasilik sesute sveika, nuramink širdelę!
 Gal sugrįšiu nepražuvęs svetimoj šalelėj.

Daugal turto pas kryževius nuo senos gadynės:
 Auksu žiba miestų bonios, šilko pilnos skrynios.
 Aš parnešiu sau iš Prusų kardą plieno kieto,
 Tau, sesute, šilkų skarą, diržą auksu lieta.

Jau pavasaris išaušo, gieda vieversėlis,
 Nebegrįžta nuo Malburgo jaunas bernužėlis.
 Saulė leidos, buvo kova: kraujo daug tekėjo,
 Mylimasis už tėvynę galvą ten padėjo.

Visos mano draugės linksmios ir šilkais dabinas,
 Man gi ašaros tik žiba ir kapai vaidinas!
 Nekalbėsi, bernužėli, meilingų žodelių,
 Neužmausi aukso žiedo ant baltų rankelių!

Lietuvos Gražybės.

Lietuva brangi mano tėvyne,
 Šalis didvyrių, kur kapuos guli;
 Graži kaip dangaus esi mėlynė
 Tave kaip tikrą myliu matutę.

Gražios pakalnės tavo Dubisa
Ten vanduo škaistus, kalnai žaliuoja,
O po tuos kalnus sesutės mūsų
Malonias, griaudžias dainas dainuoja.
Kaip tamsi naktis, juodas Nevėžis
Perjuosia laukus ir žalias pievas
Tyliai ein gilią vagą išrėžęs;
Jo gilias mintis žino tik Dievas.
Terp augštų kalnų eina iš rytų
Nemunas, upių mūsų didvyris;
Lietuvių darbus neužrašytus
Atmen ir Kaunas, ką yr' patyręs
Zarasų kraštas — ežerų vieta,
Kur tamsios girios plotus apstoję,
Kiek tenai giesmių augštyt išlieta,
Kas įkvėpimo ten nejieškojo?
Linksmu, Lietuva, kaimuose tavo,
Vasaros saulė žemyn kad svira,
Kada nuo darbo grįžt prakaitavę
Su dalgėms, grėbliams merginos, vyrai.
Kiek tada balsų į dangų kila,
Kaip miškai skamba, kada dainuoja.
Gražu ir dainos kada nutila! . . .
Pareina banda koja už kojos.
Graži tu esi, mano tėvyne,
Šalis, kapuose kur gul didvyriai . . .
Todelei tave taip tėvai ginė
Todel poėtai tave išgirė!

Rutų daržely žydž puikios žolelės
Tenai gražiuojas padorios mergeles
Nors jos nuo darbo pavargusios butų
Bėga veikiausiai aplankyti rutų.
Tenai atranda dėl savės ramybės
Visos jų mintis nuskenda gilybėn
Ten jos atsimen Dievo galybę,
Kada prisiveizi žolelių gražybėms.

Dėja tai mergelei, kuri pasileidžia
Mergystės dorą už nieką paleidžia.

Rutų vainikėlį po kojų paminė,
O kitą dėl savęs iš virkščių nupinė.

Baisu atsidėti ant tokio stono,
Kursai velniuką pasiim valdonu.

Šioj žalioj girioj ir linksname gojūj,
Tek sraujas upelis, kai gražiame rojūj.

Linksma ten buti ir amžių trumpinti,
Kad tiktai vėlė kaip nors išganyti.

Visi žmonės šitaip kalba,
Kad tie ponai gardžiai valgo,
O aš savo vargo stono
Nemainyčiau nei ant pono } 2 kar.

Kad aš einu lauke arti
Imu sau ir pypką kartu,
Arklį vaga varydamas
Sau pypkelę rukydamas } 2 kar.

Kai atėjo laikas valgyt.
Nustoju pypką rukti
Išvalgiau ašotį košes } 2 kar.
Imu savo šaltanosių.

Kai aš einu šieno piautų
Imu savo pypką kartu
Pradalgėlį varydamas } 2 kr.
Ir pypkelę rukydamas

Jau nebtoli vakarėlis
Metas eiti int namelius
Aš ir einu dainuodamas } 2 kar.
Ir pypkelę rukydamas

Kai pereinu į namelius
Atrandu savo vaikelius,
Sveikindamas, bučiuodamas } 2 kar.
Ir pypkelę rukydamas

Už giružės teka upe
Prie jos kaimas puikus
Juodas varnas ten nutupė
Ir lest šaukia vaikus.

Jėško maisto ten po lauką,
Kur kardai skambėjo,
Snapu laikė baltą ranką,
Ant jos žieds žibėjo.

Iškur, varnai, atsiradai
Tu ir tavo vaikai?
Kur tą baltą ranką radai,
Kurią snapų laikai?

Mergužėle, ten giružėj'
Didis mušis buvo,
Kardai žniaugė, kulkos užė:
Jaunų daug pražuvo.

Kasė žmonės vaitodami
Kunus vyrų narsių,
Bėrė smiltis raudodami
Ant jų akių drąsių.

Staugė vilkai ir maitinos,
Draskydami kunus.
Blaškė rankas ten motinos,
Apverkdamos sunus.

Mergužėle girdėdama
Rankeles nuleido,
Gailiai verkė dusaudama
Ir puolė ant veido.

„Dabar žinau, kas pražuvo,
Keno ranka balta:
Tasai žiedas mano buvo,
O aš jo jam kalta.

Palangos jurė.

Jurė — motinėle
Tur dukrelių burį:
Vėjui tėvui liepiant
Visos šokti turi.

Lyg skara kutuota
Ant žalsvos jupeles
Putos pasišiaušė
Puldinėja, kelias

Tai lenktynių, eina
Tai prie kranto plakas,
Tai atgal atšokę
Glėbestuojas, šnekas

Visada kai deives
Šaunios ir linksmutes,
Tik pravirkst išvydę
Tėviškę Birutes.

Laš jų ašarėles
Gelsvu gintarėliu
Mat ir joms pagailo
Brolių žemaitėlių.

Eikim, seses, į darželį,
Uždainuokim ten dainele,
Žalių rutų pasiskinkim
Savo širdis nuraminkim

Eik, eik čia, sesute!
Stok, stok čia, žibute!
Trauk su mumis dainute
Trauk, trauk, trauk!

Ant galvos vainikas rutų
Nėkadoms kad nenudziutų,
Tegaruoj jauna krutinė,
Kol vainiko nepaminė
Eik, eik ir tt.

Kaip gražus ir kaip malonus
Mums visiems mergytės luomas!
Už žemčiugą jis brangesnis,
Už visus turtus meilesnis!
Eik, eik . . .

Kaip darželio pinavijos
Ir kaip baltosios lelijos,
Mes, sesutės, tad žydėkim
Nekaltybe vis kvepėkim!
Eik, eik . . .

Laimins mus Pana Svenčiausia,
Jei mylédamos Augščiausia
Jaunas dienas Jam pašvensim
Ir mergyštėje gyvensim!
Eik, eik . . .

Ir vėl ir vėl nedėlioj šventė (2 kart.)
Padielnikė, utarnike visi girti busim (2)
Seredoj, ketvergė pagirioms sirgsim (2)
Pėtnyčioj, subatoj visus darbus dirbsim (2)
Ir vėl ir vėl nedėlioj šventė (2) ir tt.

Augo žilvytis tuta	Iš pašaknelės tuta
Tetušio sodely tuta	Lovele dirbsim tuta ir tt.
Oi žilvyti tuta, tuta	Iš viršunėlės tuta
Žilvytėli tuta	Lingelę linksim tuta ir tt.
Nukirsim žilvytį tuta	Aš toj lovelej tuta
Tetušio sodely tuta ir tt.	Pats atsigulsiu tuta ir tt.
Su ta lingele tuta	
Mergelę supsiu tuta ir tt.	

Piemenėlio daina.

Mažas piemenėlis didis vargdienėlis,
Negauna sau vietos žiemą nabagėlis.
 Nieks prie stalo nesodina,
 Tankiai badas primarina
 Kas gal apsakyti,
 Kaip save maitinti!
Iš kaimo į kaimą per sniegą puškuoja,
Visas apšarmojęs, jau ką-tik kvėpuoja,
 Ašaros per veidus krinta
 Beveik kasdien vėju mintą,

Kas gal apsaakyti
Kaip save maitinti!

Greičiau, Dievulėli, duoki vasarėlę,
Aš linksmi ganysiu žmonių kaimenele,
Gausiu valgi, drapanėlę,
Algos gražią sermėgėlę,
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Jau giedri saulelė skaisčiai žiburiuoja,
Ant šiltos žiemeles vėjulė žaliuoja.
O kutej briginiai žvengia
Pasagais į grindas trenkia,
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Baubdami jauteliai ragais žemę ardo,
Šaunieji žirgeliai dirvą trempia, spardo
Ten veršiukai rioglinėja,
Čia geriukai šokinėja.
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Sugulo karveles, atrajelį kramto,
Gagena žąseles ant upelio kranto.
Po sparnais tupi žąsiukai:
Tu, liu, liu, liu, mažiliukai,
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Gandras parkelevęs, lizdą sau dabina
Linksmi jis kalena, medžių šakas pina,
Brėkstant gieda vieversėlis
Kad pabustų artojelis,
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Pempe, sveikindama, klausia, ar da gyvi?
Džiaugiasi lankomis, ka geltonai žydi
Kiaules siupso parugėse
Kregždės blezda padangėse,
Kas gal apsaakyti
Kaip linksmu ganyti!

Gegutė kukuoja vyšnelių sodely
Lakštingė čiauškėna žaliajam gojely
Nakčia kviečiuos putpeliuke
Putpeliuoja vienuliuke
Kas gal apsakyti
Kaip linksmu ganyti.

Padainuočiau aš dainele
Kad ir mažą, betgi gražią.
Nusipirkčiau sau žirgelį,
Kad ir mažą betgi gražų.
Aš uždėčiau jam balnelį
Kad ir mažą betgi gražų.
Aš užsėčiau pats bernelis
Kad ir mažas betgi gražus.
Aš parvesčiau mergužėlę
Kad ir mažą betgi gražią!

Noriu miego, saldaus miego,
Neturiu kur gulti,
Jaučiu kieme mergužėlę
Neturiu ko siųsti.

Siunčiau, siunčiau pasiuntinį,
Ką mergužė veikia?
Žaliam rutų darželėly
Vainikėlį pina.

Ir pindama, dabindama
Su vainiku kalba:
Vainikėli žalių rutų
Kur aš tave dėsiu?

Kol aš buvau pas močiutę
Kaip rožė žydėjau,
O pas tave bernužėli
Kaip ruta pavytau

Aš pas savo motinėle
Prausius į vynelį
O pas tavę, bernuželi,
Tik į vandenelį

Aš galėčiau prausties anksti,
Vėlai vakarėlį,
Tik nebučiau taip raudona
Kaip pas motinėle.

Atsiminki bernuželi,
Kaip meiliai kalbėjai,
Kol tu mano širdužėle
Sau prisiviliojai.

Lietuviais esame mes gimę.
Lietuviais turime mes būt
Tą garbę gavome užgimę
Tą ir neturim leist pražūt

Kad debesiai ir susitraukia
Ir audros grumzdž mus išardyt
Kad ir kelintas pykdams šaukia
Ir kalbą mus nor išvaryt.

Kaip ažuols druts prie Nemunėlio
Lietuvis nieko neatbos
Kaip eglė ten prie Šešupėlio
Ir audroj ir žiemą žaliuos.

Kad ir kelintas apsiėmė
Nieku paversti mus visus
Lietuvių yr' vaisinga žemė
Tik vis gimdys ji lietuvius.

Drutai laikyk drutai stovėki,
Lietuviškoji giminė
Drąsiai lietuviškai kalbėki,
Tegul supyksta nežinė

Tegul supyksta kas nežino,
Kalba senoji kaip miela,
Kurioj mus „Tėve mus“ mokino
Tėvelis miels ir motina.

Lietuviais esame mes gimę
Lietuviais norime mes but,
Ta garbę gavome užgimę,
Tą ir nenorim leist pražut.

Girėnas.

Truksta pančiai šaltos žiemos
Oras eina vis šiltyn
Laisvė žengia per Lietuvą
Miegą vydama tolyn

Kelkis, kelkis karalaiti,
Aure tavo jau tauta,
Susiburė lig tie vilnys,
Lig pavasario audra

Keikia rusas, pyksta lenkas
Šnairiai žiuria vokiečys:
Lietuva sau laimę kala,
Ju rustybių nepaisys
Kelkis, kelkis, karalaiti ir tt.

Lietuvos himnas.

Lietuva, tėvynė mūsų, Vyfauto tu žemė
Iš praeities tavo sunus te stiprybę semia
Tegul tavo vaikai eina vien takais dorybes
Tegul dirba ant naudos tau ir žmonių gerybės.

Tegul saulė Lietuvos tamsumus prašalina
Ir šviesa ir tiesa mus žingsnius telydi
Tegul meilė Lietuvos dega mūsų širdyse
Vardan tos Lietuvos vienybė težydi!

V. Kudirka.

Kariška daina.

Mes Lietuvos jaunuomenė
Tra—ta—ta, tra—ta—ta,
Susirinkę kariuomenen
Tra—ta—ta—ta—ta!
Kad užtraukiame sustoję
Ar tai miške ar dirvoje
Tra—ta—tra—ta, tra—ta—ta
Tra—ta—ta, tra—ta—ta
Tra—ta tra—ta tra—ta—ta
Dreba priešai mus!

Tegul giria šlamščia, užia,
O mes trauksim į karūžę
Sustiprinsim šiandien dvasiai,
O ryt kraują liesim drąsiai.
Jokim geras laiks!

Tu žirgeli juodbėrasis,
Karej bičuli stiprasis,
Kada priešus vads kapoja
Tik tu nedrebėk kovoje
Bet stipriai stovėk.

Stipruos' muruos sėdi lenks,
Bet narsumas jojo menks,
Vos tik murus mes priėjom,
Visus lenkus apgalėjom
Sugriovėmė pilį!

Žinom žemę Vokietijos:
Ten mergeles, kaip lelijos.
Ties Žalgiriu mes kovojom,
Vokiečiais laukus nuklojom
Neišspruko nieks!

Kad mušėmes antrą kartą,
Sudrebėjo Dansko vartai,
Kad mus buris ant jų šoko:
Net išbalo vads kryžiuokų,
Dansko pilies pons!

Maskolijoj biauŗus ųmonės,
Draskos, pleŗos be paliovos,
Girtuokliauti trokŗt be galo,
Juos varysim uŗ Uralo.

Tu Lietuva, tu Dauguva pasilikit sveikos,
Tegul sveiki ųioj' ųalelej' visi ųmonės laikos
Tu Lietuva, tu mieliausi musų motinėlė
Tu Dauguva tu plačiausi Lietuvos upelė!
Plati, garsi iŗ senoves buvo ųalis musų,
Po ųius plotus vieŗpatavom ant giminės rusų
ŗiandien rusai ir plėŗikai maskoliŗkai rėdo:
Lietuvos gi tikrus vaikus spaudŗia didŗios bėdos.
Silpna, trumpa savo valdŗia Dievo tiesas lauŗo,
Mindo, spaudŗia musų ųalį, musų ųmonės gniauŗo.
Nori savo valdŗios peiliu mus' ųirdis supiaustit,
Nori savo ledu ųaltu krutines apkaustit,
Neŗveiksit, galvaŗudŗiai: musų ųirdis tvirtos!
Seniai buvo iŗmėgintos, seniai keptos, virtos!
Jau kryŗeiviai kalavijoms mums krutines kirto
Ir nors Prusus sau atskėlo, Lietuva nevirto.
Musų brolius iŗkapojo ant kruvino kapo,
Prusų ųemė pasdalyjo ir naŗlaiŗiais tapom.
Neŗveiksit! ant mus' ųirdies trupės jusų peiliai,
Ledai sutirps ant krutinės, patis teksit eilioj!
Ne taip puola drėgnas rukas, kaip dienełė auŗta,
Kaip graudingai musų broliams aŗarėles krinta
Mielas Dieve! tarnams Tavo duok ųventą kantrybę
O po kanŗios ant ųio svieto duok dangaus linksmybę.

Palaiduno daina.

Kas apsakys mano dalią?
Kaip man ėjo ųiam pasauly?
Ką rėgėjeu ant ųio svieto,
Toj dainelėj yr' sudėta!

Užaugino man Medinius
Turtingoj vietoj, tėvynej,
Bet nemokė mokslo gero,
Kaip to ponaitį iš dvaro.

Turts Čepulio ir Vileišio
Mano galvelę sumaišė
Per Icką sukčių-melagį
Pastatė mane už vagį!

Gal aš Dievui nusidėjau
Kad neklausiau savo tėvų
Už girtybę, vakaruškas
Baubt maskolin reik dainuškas

Nors pinigų daug turėjau:
Visi išnyko kaip vėjas
Per mano neapsvietimą
Nuo degtinės veids ištino!

Ima svietas nerimauti
Kad reikės eiti kariauti
Nėr prie dušios nei kapeikos
Eina keliu verkdams vaikas

Kai nuvařė už Dunojaus
Ir pristatė man' prie zbrajo
Gert degtinę neberupi
Meldžiu Dievą atsiklupęs.

Kai parėjau aš namolia
Aplankyti savo brolių,
Radau savo tėvą mirtą,
O man mažą dalį skirtą.

Ir sutiko man motina,
Kuri mane užaugino
Šita mano penėtoja
Kuri mane išnešiojo.

Oi liudna, liudna
Man širdele liudna
Kurią tikrai myliu
Pamatyt man sunku.

Pasakyk berneli,
Ar tu mane myli?
Pasakyk jaunasai,
Ar tu tikrai myli?

Jeigu mane myli,
Tai mylėk gausingai,
O jei tu nemyli,
Atsakyk teisingai!

Pažiurėk mergele
Ant plikų medelių,
Kai pradės žaliuoti,
Tai tu busi mano.

Žiuriu, aš žiuriu
Rytą, vakarėlį
Kodėl nežaliuoja
Nei vienas lapelis?

Imsiu ašotėlį
Nešiu vandenėlio
Leistysiu medelį,
Kad žaliuot lapeliai.

Jau mano medeliai
Žaliuoti pradėjo
Kodėl nevažiuoja
Mano miels bernelis?

Ar už gilių jurių,
Ar už vandenėlių?
Ar kitas mergeles
Mylėti pradėjo?

Rašys gromatėlę
Pas mano bernelį,
Įdės konvertėlin
Rutelių šakelę.

Nuskrisk balandėli
Pas mano bernelį
Atnešk naujienėlę
Ant galo sparnelio

Šaltas vėjas pučia, ruteles džiovina
Mano Antaniukas kitą imt ketina.
Tegul kitą ima, tegul sau bučiuojas,
Tegul dėl jo laimė ant šios žemės klojas.

O aš pasiliksiu rutelių daržely
Ašaroms mazgosiu rytą-vakarėlį
Ir gailiai verkdamą keiksiu tą vietelę
Kurioj pažadėjau nekaltą širdelę.

Mergele jaunoji, kodėl įsipiršai?
Devus man žodelį; — taip greitai užmiršai?
Sakei manę vieną tu tiktai mylėsi
Ligi pat mirimo už draugą turėsi.

O dabar tiek laiko aš taves nemačiau
Ir nei grometėles nuo taves neskaičiau,
Pasakyk mergele man priežastį šitą?
Ar gi apsirinkai sau bernelį kitą?

Jeigu neaprinkai, kam mane vargini?
Gailias ašarėles kasdieną plaukdini?

Kišchio daina.

Sédžia kiškis pilkas po ežia, po ežia
Priédęs lig valios sau miežių

O medžiokliai neregėjo

Kad kiškelis ten gulėjo

Sau ramiai, sau ramiai!

Kai tik šauliai kiškį pamatė, pamatė

Tuojaus kiškis ausis pastatė. . .

Šaukia visi bloga diena

Kiškis miežius pagadino

Valkata!

Štai tarybą šauliai padarė, padarė

Didį burį žmonių suvarė. . .

O tai vis sermėgiai kalbėjo,

Padarysme čionai pietus

Sutreskįsme kiškio kieto

Kaulelius.

Užleisme greituosius čia kurtus

Varysme iš miežių tuos burtus

Šauliai sušuko sa, sa

Kiškis nugarą sau kaso:

Prapultis!

Jau pėduose šunįs sulojo, sulojo

Kiškiui mirtį anie mirkčiojo

Sédž nabagas raudodamas

Ir už griekus gailėdamas

Prie galo!

Ką aš bloga, šauliai, padariau?

Ar bandą rugiuos nuvariau?

Jei kopustuos atsisėdau

Po lapelį tik suėdau

Ne kaip šuva!

O tai vis sermėgiai kalbėjo,

Jog čia pilkas kiškis sėdėjo

Vakar rytą pievas minė,

Šiandien miežius laužė, skinė

Palaiduns.

Mato kiškis, jo čia bus striuke

Iš visų pusių jį apsuko

Poterėlius kalbėdamas
 Testamentus rašydamas
 Parėdė:

Kailį mano duokit pirkliukams
 O visas kojales kulikams
 Mėšą ponams, grobus varnai
 O širdelę mano tarnui
 Patelei, patelei.

Šermenis pakelkit jus ponai
 Triubos tegul bus kai vargonai
 Valgidami mėšą puikią
 Atsiduskit už man zuikį
 Iš širdies!

Kaip tik vienas vamzdį paputė:
 Stojosi ten didi suirute:
 Štai kiekvienas rankoms moja,
 Šunį irgi baisiai loja
 Aru-arū-ru.

Visur ugnis iš šautuvų tyško
 Skamba, plyšta iš rėksmo miškas
 Kai šauliai labai sušuko
 Tuojau kiškis miškan spruko
 Nėr' čia jo, nėr' čia jo!

Aš išgirdau gegutėlę
 Girelėj kukuojant
 Vargšė mano merguželė
 Serga ir dejuoja.
 Nusigando man širdelė
 Nuo tokios naujėnos
 Nebegaliu aš užmigti
 Nei vienos adinos.
 Atsikėlus aš rytelį
 Einu į sodnelį
 Suėmęs rankas vaikščioju
 Žiurint į kraštelių.

Ir atskrenda karvelėlis
Aukšta padangėle
Ir atnešdin meilės raštą
Vienoj pasparnėlėj.

Ir įskrido karvelėlis
Vyšnelių sodelin
Ir paguldė meilės raštą
Vyšnioj tarp lapelių.

Aš paėmiau tą raštelį
Pradėjau skaityti
Nustojo širdis drebėti
Pradėjau tēmyti.

Kai tik baigiau aš skaityti
Žodį paskutinį
Lyg midus koksai gardžiausis
Pasaldė krutinę!

Mergaičių kariuomenė.

Girdžias sviete naujėnėles:
Eis kariauti mergužėles!
Nes jos nėra paniekintos,
Bet kožnai vietai parinktos! (2 kart).

Kurios augumu gražesnes
Ir iš liemenio šmaikštesnes
Reiks ant širmų žirgų joti
Kardą prie šono nešioti (2 kart).

Daug kalbančios. . . karininkais
Liežuvninkes. . . pulkininkais
Kurios mokės daugiau melo
Tos gaus laipsnį genėrolo (2 kart).

O mergeles aukšto stono
Ir apsiėjimo patogaus.
Gausit šlipsus, ekselbantus,
Kaip nešioja adjutantai (2 kart).

Kurios smarkios — bus žandarais.
Katos senos žasevarais
O riebiausias kiš purvynen
Neišbrendamon dumblynen (2 kart).
Prie vėliavų. . . zokoninkes
Į audrą — vakarušninkes
„Ant durtuvų“ kai suragins,
Dainininkes mus pasmagins (2 kart).
Mano mielos mergužėles
Kaip daržely lelijeles
Pasirupinkite ginklus:
Regias visur kares ženklas (2 kart).
Karalius didžiai rupinas,
Per laikraščius siuncia žinias
Kad reikės jums pagalvoti:
Su vištoms į karę stoti (2 kart).
Tos vištos nedoro budo
Pas karalių nusigrudo:
Nor karalių paniekinti
Gaidį ant sosto sodinti (2 kart).
Bet karalius sumislijo,
Kad mergaičių vištos bijo,
Kariumenen jas įrašė
Ir į karę visas prašė (2 kart).
Po to kraujo praliejimo
Ir tos kares pabaigimo
Padėkavos jums karalius
Duos visoms aukso mėdalius (2 kart).
Karalius nenor už dyką,
Žad' duot visoms po berniuką,
Gražų kaip rutų kvietkelis,
Saldų kaip cukro kąsnelis (2 kart).

Šienapiučio daina.

Man dalgelė vieno plieno,
Vežimėlis sauso šieno
Valio pievelė valio; valio
Valio mano žalioj', valio, valio,

Šit tankynej grėbia šieną,
Mergelė skaisti kaip diena
Valio pievelė ir tt.

Skaisti kaip rožė raudona
Meili kaip alkanam duona
Valio pievelė ir tt.

Man grėblalis išrašytas
Nuo berniuko išprašytas
Valio pievelė ir tt.

Saulė leidžias už beržyno,
Man matutė gult' vadina
Valio pievelė

Mėnesėlis užtekėjo
Šienpiovėjai namon ėjo
Valio pievelė

Nebeskuskit broliai usų,
Rytoj' eisme mušti rusų,
Valio pievelė

Nors jie plešrus, nevidonai
Vistiek juos išplaks japonai
Valio pievelė ir tt.

Maskolija didžiai stena,
Kad išvarė iš Liaojano
Valio pievelė ir tt.

Ties sostapilin Mukdėnu
Rusams nurovė čiupriną
Valio pievelė ir tt.

Ir lietuviai atsigavę
Varys rusus nušukavę.
Valio pievelė

I kovą.

I Kovą, i mirtiną kovą skubėkim
Visi, kam brangi ateitis Lietuvos,
Už laimę jos gyvastį savo padėkim, —
Ji šiandie iš mus reikalauja aukos.

Į kovą, į kovą visi, kas tik gali,
Į kovą su priešų — plėšikų gaujoms,
Apginkim nuo jų mūsų brangiąją šalį,
Neduokim jos mindžiot banditų minioms!
Į kovą su mūsų liuosybės smaugikais,
Kurie mus kankino ilgiausius metus.
Į kovą su išgamoms ir išdavikais,
Jiems vietos tarp mūsų nuo šiandien nebus!
Gana žvėriškumą nuo priešo kentėjom,
Gana privaitojom po jojo batų,
Sukandę dantis, kaip vergai, mes tylėjom,
Išganymo laukėm ir keikėm kartu! . . .
Dabar mes liوسي ir pavergt nesiduosim,
Nebijom nelygios su priešais kovos,
Mes gyvastį savo narsiai atiduosim
Už laisvę ir garbę brangios Lietuvos.
Prie darbo, prie darbo, kam rūpi tėvynė,
Atmetę ginčus visi eikim išvien,
Sunkiuos sopuliuos nauja gema gadynė,
Nauji darbai, rūpesčiai laukia kasdien.
Jau spiečias būreliai drąsuolių jaunųjų,
Į mirtiną kovą jie veržias visi,
Juos laimina drebančios rankos tėvų jų
Už laisvę kovoj' jiems mirtis ne baisi.
Pirmyn, jaunikaičiai, mės jūs neišduosim
Ir seksim su vilčia visus jūs žingsnius,
Kožnam reikale mes jums ranką paduosim,
Atminsiū mes jusų žygius žymesnius.
Jau liejasi kraujas narsių apginėjų,
Jie perka mums laisvę brangiausia kaina,
Tegul bus prakeikti vardai išdavėjų,
O žuvusiems mūsųos — garbė amžina.

J. Turčinikšis.

Nerimasties daina.

I.

Nerimastauja jauna širdelė,
Kad nusidėjo skaisti mergelė.

Aš dar nueisiu pas dievmedėlį,
Kad nuramintų jis bernužėlį.
Tenai, kur kvepia gėlių skanumas,
Dievo medelto žaliuoja krūmas.
Ir taip paklausiau sodo medelį:
Kas mane jauną raminti gali?
Turėjau vieną sapnų širdelę,
Kaip žiedą jauną tėvų dukrelę,
Bet jai bernelis jau kitas tiko,
O man skausmužiai, man vargas liko.

II.

Supurto - purto tai dievmedėlis,
Šakas - šakužes dangun iškėlęs:
Bernyti mano, tėvų sūneli!
Ne į paskirtą nuklydai šalį.
Ir liūdi tavo rausvi veidužiai,
Ir meilė lydi vargų bernužį.
Paleisk į vėją jautrias svajones,
Balnok žirgelį ir jok į žmones.
Per kovą ginkie tėvelių žemę,
Kuri didesnės garbės tau lemia.
Tau gausi galios, rasi vainiką
Ir meilės dainos nežus už dyką.

III.

Ir aš, bernelis jaunos svajonės,
Drąsiai išjoju į karo žmones.
Išrink, tėveli, man plieno kardą,
Kuris apgintų senolių vardą.
Išvesk, broluži, kieman žirgelį,
Kuris gražintų mane bernelį.
Sena motule, išleisk sūnelį,
Kad jis išvertų naujam vargely.
O tu, sesute, priskinki rūtų,
Kad jos, kol grįšiu, drauge nežūtų.
Ir tu, mergele, mane atminus,
Manyk, lyg būtum mane raminus. . . .

Gersim broliukai
Ir aš gersiu,
Kai reiks užmokėti
Aš išeisiu.

Gardi degtinėle
Pasaldinta
Graži taurytėle
Išmarginta.

Gardus alutėlis
Avižėlių
Garsios giminėlės
Našlaitėlių.

Beržo šakeles
Jau nulenko
Visos giminėles
Susirinko.

Beržo lapeliai
Išlapavo
Visos giminėles
Išvažiavo.

Stovi bernelis
Už beržyno
O mano matutė
Dar nežino.

Atpusk vėjali
Nuo tos puses
Atnešk man žodelį
Nuo mergužes.
Atpusk vėjali
Nuo rytėlių
Atnešk man žodelį
Nuo tėvelių.

Apvinel žaliasai
Spurgonel gražasai
Tave sode sodino, } 2 kar.
Man matutė augino }

Spurgonel gražasai
Apvinel žaliasai
Tu virkštelius sukiojei } 2 kar.
Aš kaseles piniojau }

Apvinel ir tt.
Tave žalį nuraškė } 2 kar.
Mane jauną išdavė }

Tave žalį virino
Mane jauną virkdino.
Tave pilė sklenyčion
Mane vedė seklyčion.
Tave deda ant stalo
Mane veda už stalo.
Tu po baltu puteliu
Aš po baltu nuometu.
Tau putelė nutiško
Man veideliai išbliško.

Raškiau sode obalėlį
Pamačiau bitele
Sėdau greitai už stalelio
Paėmiau plunksnelę.

Padėk Dieve man rašyti
Viską apsaakyti
Kad galėtų žėdnas vienas
Viską apsvarstyti.

Pasirėmęs ant rankelės
Į dangų žiurėjau
Sudėliojęs po punktelį
Biteles minėjau.

Yr bažnyčioj ant altoriaus
Vaškinės žvakeles:
Turi garbę Viešpats Dievas
Iš mažos biteles!

Tu bitele, tu pilkoji,
Oi kaip tu triusėjei,
Kas tik valgė saldų medų
Vis tave minėjo.

Nieks nežino, kiek ant dangaus
Žibančių žvaigždelių,
Nieks nespėja, kiek ant žemės
Yr' jaunų mergelių.

Kiek ant pievos yr' žolelių,
Tiek sode bitelių
Nieks nežino, kodėl dirba
Medų ir korelį.

Ir siuvėjas negal siuti,
Siulo nevaškavęs.
Šeimininkė davė vaško,
Ranką pabučiąvus.

Kelkis, kelkis sunaitėli
Kinkyki žirgelius
Aš važiuosiu vieškelėliu
Dukreles jieškoti.

Privaziavau vieškelėlį,
Ruteles barstytos:
Tai čia mano dukterėles
Vainikėlis pintas.

Privaziavau žalią pievą,
Rasela nukrėsta:
Tai čia mano dukterėles
Žirgeliai ganyti.

Privaziavau sraują upę
Vandenėlis drumstas:
Tai čia mano dukterėles
Žirgeliai girdyti.

Privaziavom žalią girią
Ugnele kurinta:
Tai čia mano dukterėles
Žiedeliai mainyti.

Ant tų pušių šakutėlių
Rutų vainikėlis,
Ant tų rutų vainikėlio
Šilkų kaspinėliai.

Privaziavau žalią liepą:
Lapeliai karpytus:
Tai čia mano dukterėles
Drobeles rėžytos.

Privaziavau žalią dvarą
Ten mano dukrele
Už stalelio sėdėdama
Labai gailiai verkia.

Nebegrišiu motinėle
Nebesigriaudinki
Jau kalbėles sukalbėtos
Žiedai sumainyti.

Piršlys šėlmis melagis

Piršdams girė bernelį
Sakė mudrus, sakė gudrus,
Sakė labai rupeštingas.

Kai aš už jauno išėjau
Visą teisybę atradau
Nė taip mudrus, nė taip gudrus
Nė taip labai rupeštingas.

Nuo pusrytėlių lig priešpietėlių,
Nuo priešpietėlių lig pusdienėlių
Guli, guli bernelis
Jam nerupi darbelis.

Piršlys, šėlmis melagis
Piršdams girė namelius
Sakė grįčia kai seklyčia
Stogai dėngti skendelais.

Kai aš už jauno nuėjau
Visą teisybę atradau
Grįčia menka, dangčiai silpni
Gaspadorius bet tiktai.

Piršlys šėlmis melagis
Piršdams grėi namelius
Sakei stiklai krištaliniai
Ir dureles skaistvarines.

Kai aš už jauno nuėjau
Visą teisybę atradau
Kamščiais kišti langeliai
Šiaudais pintos dureles.

Ušteko saulele
Per debesėlį
Atjojo bernelis
Per beržinėlių
Atranda mergelę
Linelius raunant
Ant aukšto kalmelio
Po ažuolėliu.

Padėk Diev, padėk Diev
Mergelė mano
Aš tamštai padėsiu
Linelių rauti.
Neprašau, neprašau,
Bernelis mano
Aš pati nurausiu
Linelius savo.

Aš gėriau, aš valgiau
Pas tamstos tėvą
Man tamstos tėvelis
Jau pažadėjo.
Ką valgei — ką gėrei,
Reiks užmokėti
Aš jauna mergele
Dar netekėsiu.
Ne savo žirgeliu
Pas man atjojei,
Ne savo žiedelį
Man dovanojei.
Samdytu žirgeliu.
Pas man atjojei
Skolintą žiedelį
Man dovanojei.

Paleiski žirgelį
Ant pudimėlio
Numeski žiedelį
Ant rudimėlio.
Žvingavo žirgelis,
Ant pudimėlio
Rudyjo žiedelis
Ant rudimėlio.
Paleiski žirgelį
Ant žalios lankos
Užmauki žiedelį
Ant baltos rankos.
Žvingavo žirgelis
Po žalią lanką
Žibėjo žiedelis
Ant baltų rankų.

Pavasario Daina.

Linksmumas, gražumas pavasarėlio:
Iš beržo tek sula, kaip krištalėlis,
Ankstyva jeva žaliuoj, kaip pieva,
Purienos balėj žydži geltonai:
Rodos mėnuo jau pavasarėlio!
Išgirdau balsus visokių paukščių,
Išlėkė vieversys iš padebesų
Čiaušk lakštingėlė, gied volungėle,
Kukuoj, kukuoj girioj gegutėle:
Bus ant žemeles mums pramanėle.
Ketvirtam ir penktam linksmybės ėjo:
Mergaičių darželiai žydėt pradėjo.
Ruteles sėjau, gražiai ravėjau
Vainiką piniau, ant galvos dėjau
Duod pavasaris man daug linksmybės.
Ant švento Jono jau šeštas mėnuo
Reik dalges taisyti, eit šieną piauoti.
Saulė kaitina, šieną džioviną,
Šieną džioviną, kaista čiuprina,
Nėr kad jieškoti sau paunksnėlio.

Septintam, aštuntam vasara stojo:

Reik laukai nukuopti, linai doroti,

Mugen važiuoti, malkos kapoti.

Sėmenų, kviečių perpilnai turiu:

Bus pilnas kapšys man pinigėlių.

Lapkričio mėnesį snigti pradėjo:

Ne vienas ant krosnes graitai užėjo,

Ir žąsiutėlė po krosnę kepa

Ant duonos sviestą su peiliu tepu

Alaus ir degtines aš atsigersiu.

Palik sveika, mylimiausia, pabučiuok ant kelio:

Joju graitai su Kęstučiu — mušti neprietelio

Jau ateina smarki laikai: kryžėiviai sujudo,

Neileisme į Žemaičius mes nei vieno gudo!

Tai ištaręs, juodą žirgą pintynais suspirė:

Ir mergaitė nors verkdamą, jo drąsumą girė:

Jok-gi mano jaunikaiti, duok priešams pažinti,

Jog lietuviai savo žemes neduos niekam minti!

Santa Liucija.

Jurėje spindžia dangaus akelės

Kai veidrods tyrus vandens veidelis.

Oras be vėjo; skubėk eldija:

Tau kelią veda Santa Liucija.

O, Neapoli, kas tave matė,

Prieš dušios akis sau rojų statė.

Oras be vėjo, skubėk eldija:

Tau kelią veda Santa Liucija.

Kaip jaunas veidas skaistus raudonas

Ten pavasaris juokias malonus;

Gamta stebuklus, lig rasa, lyja,

Ir tuojau globia Santa Liucija.

Kam apsistoji nakties ramume,

Jog žvaigždes kelią rodis gilume?

Oras be vėjo; škubėk eldija,

Tau kelią veda Santa Liucija.

Kai naktys ramios, andra nekyla:
Daina ant lupų man nenutiła.
Plaukia pro uolas drąsiai eldija,
Nes vis ją globia Santa Liucija.

Bus Lietuva pakol mūsų
Kalba sraujai teka,
Pakol mūsų karšta širdis
Už mus tautą plaka!
Gyva, gyva, dvasia mūsų
Ir gyvens per amžius:
Žaibai, griausmai vis per nieką
Prieš mumis lietuvius!
Kalbą mūsų davė Dievs mums
Kurs pasaulį valdo.
Kas išims ją iš mus lupų,
Kai jis gint mus žada?
Kad ir žmones šio pasaulio
Kraugėriais pastotų,
Mes nebijom, Dievs su mumis,
Dievs žaibų ir griausmų!

Išėivių daina.

Palik sau sveika, tėvynė mano,
Ukas tave jau užklojo,
Sušvilpė vėjai, vilnys pakilo
Ir jurių paukščiai užgiedojo.
Sudjev tėveliams, broliams, seselems
Gal daugiau nebematysiu,
Gal nebegrišiu ir nesutiksiu,
Nebesuspausiu baltų rankelių!
Žiurėk, kaip šviečia skaišti saulele:
Apšvietė dangų ir mares!
Ar tu apšvieti tėvynę mano
Ir mano namelių duris?

Vaikščiojo garnys pamarėms
Jėškodams maisto pajurems.
Eičiau, eičiau, kad galėčiau,
Tokias kojas kad turėčiau, (2 kar.).
Kai garnys.

Vaikščiojo garnys pamarėms,
Jėškodams maisto pajurems.
Lesčiau, lesčiau, kad galėčiau,
Tokį snapą kad turėčiau (2 kar.).
Kai garnys.

Vaikščiojo ir tt.
Ryčiau, ryčiau, kad galėčiau,
Tokį kaklą kad turėčiau ir tt.

Vaikščiojo ir tt.
Vyčiau lizdą, kad galėčiau,
Tokį protą kad turėčiau ir tt.

Vaikščiojo ir tt.
Vesčiau vaikus, kad galėčiau
Tokią dalią, kad turėčiau ir tt.

Vaikščiojo ir tt.
Neščiau peną, kad galėčiau,
Tokius vaikus, kad turėčiau ir tt.

Vaikščiojo garnys padirvėms.
Dumodamas, žiemą kur gyvens.
Kilčiau augštai, kad galėčiau,
Tokią jėgą, kad turėčiau (2 kar.)
Kai garnys.

Rupindams garnys kalbėjo,
Savo vaikeliams šnekėjo:
Lėksim toli, žiemavosim,
Kitoj šalyje gyvensim, (2 kar.).
Kur šilčiau.

Pavargėlio daina.

Aš užgimiau nabagėliu
Ir užaugau pavargėliu.
Einu per svietaį meldamas
Geradarius garbindamas.

Kad manes žmonės nemato
Aš turiu gerą sveikatą:
Visi sąnariai yr' tvirti
Galėčiau ir darbą dirbti
Kaip tiktai žmogų sutinku
Beregint raišu užninkų;
Sermėgėlę turiu menką
Ir kiek galint susilenkiu.
Naginėmis kojas aunu,
O kartais ir batus gaunu.
Kepurėlę turiu dailią
Siutą iš seno kutkailio.
Sikšnos yra pasamonai
Užvydi man jų ir ponai:
Vario sagtis spind ištolo
Kaipo žvaigždės generolo.
Turiu dabar vežimėlį,
Gražų arklį ir paršelį;
Kada nebnoriu vaikščioti,
Galiu dailiai pavažiuoti.
Į namus kur įvažiuoju
Ir lašinių brizą gavęs
Verdu skanią kankuoliene
Arba rugščią roputiene.
O kad paršelį paskerdžiu
Šiupinį tirštą išverdu.
Dagi ant tų riebių pietų.
Daugel ubagų pakviečiu.
Pavargęs galiu atgulti:
Nerup man arti, nei kulti.
Miegu, kiek širdis vadina,
O nieks manes nežadina.
Štai kaip viskas man klojas,
O mergės manę daboja.
Zadu vesti aš sau pačią,
Raudoną, gražią Agatą.

Dainuosiu dainele

Ir nebus jai galo.

Spaudžia man širdelę

Oi, spaudžia begalo.

Kada aš laimingas:

Tada aš dainuosiu.

Kada su ašarom:

Vargelius rokuosiu.

Vaitodams, dejuodams

Išmokau dainuoti

Kai girios gegute

Išmokau kukuoti.

Nebėr man tėvelių,

Po juodaj' žemelej'

Ūer kam nuraminti

Man skaudžia: širdelę.

Toli mano broliai

Visur išsklaistyti.

Vieni jau užmiršo,

Užmirš man ir kiti.

Toli ir tu esi,

Tu mano kvietkelis!

Kodėl neatskrendi

Po mano langeliu?

Tur bernelis vieną mislą,

Kurią čia daboti?

Tur bernelis antrą mislą

Kad tik pavilioti.

Tur bernelis trečią mislą

Kad tik prikalbėti.

Kol kalbėjo tol mylėjo

Sakė myliamoji

Paskui sakė bernuželis

Visu nedoroji!

Mylėdamas, kalbėdamas

Rankas kryžium dėjo,

Kad aš taves nepaįmsiu

Nubaus mane Dievas.

Pats balnojo bėrą žirgą

Patsai prikalbėjo,

Balnodamas bėrą žirgą

Lipšniai prakalbėjo:

Bėgk žirgeli, bėgk ristele,

Kaip tiktai man reikia

Kad aš daugiau negirdėčiau

Kaip mergele verkia

Nenujojo puses lauko

Nusilaužė sau galvelę,

Sau galvelę nusilaužė,

O žirgas kojale.

Jau saulelė teka
Šalta rasa krinta,
Keikitės vaikeliai
Jau dienele švinta.
Kelkitės visi iš umo
Imkitės už darbo
Visi iš dumo.

O tu šeimininke
Greičiau apsisuki,
Tegul tavo akys
Nebebus užrukę.
Kopustėlių su lašiniais
Privirk pilną puodą
Kiek tik mums reikia.

Jurgis šieną piauti
Petras lauką arti,
Mikas rugius sėti,
Baltrukas akėti.

Gabriukas jautelius ganyti,
O tam ukininkui
Vis reik išmanyti!

O tinginė Ona
Tegul vištas gano,
Barbe laužus krauti,
Jieva žoles rauti.
Uršulei kiaules ganyti.
O tam ukininkui
Vis reik išmanyti!

O aš gaspadorius
Anksti rytą kelsiu.
Atsibudęs naktį
Dumosiu, ką veiksių?
Kai Dievas sveikus užlaikys
Ir apveizda Jojo
Viską padarys.

O aš užsisėdęs
Ant širmo žirgelio
Apjosiu tuoj laukus
Palei tuos upelius.

Prikroves brandžių mieželių
Parvešių į namus
Sausu keleliu.

Per sodelį

Per šilalį
Ten bernelis jojo, } 2 kar.
Sau porio jieškojo

Žaliam sodely
Volungis tupėjo,
Volungis tupėjo, } 2 kar.
Kalbėti pradėjo

Nejok berneli,
Nejok bernuželi,
Tavo mergužėlė } 2 kar.
Žudo vainikėlį

Vakar užvakar
Aludėje gėrė
Su jaunais kareiviais } 2 k.
Vainiką pragėrė

Ne tiek vainiką
Rutų vainikėlį
Aukso žiedelį } 2 kar.
Tavo dovanėles.

O kad ašėjau
Į rutų darželį
Visų rutelių
Lapeliai birėjo
Visų rutitėlių
Lapeliai birėjo

Kai aš prijojau
Prie rutų darželio
Visos ruteles
Drebėti pradėjo
Visos rutitėles
Drebėti pradėjo.

Kai aš įėjau	Rutų vainikėlių	} 2 kar.
Į rutų darželių	Žalią suvitinot	
Visos ruteles	Rutų vainikėlių	
Kalbėti pradėjo	Po kojom paminet	
Visos rutitėles	O sau kitokį	} 2 kar.
Kalbėti pradėjo.	Šiaudų nusipinet	
Oi jus mergytes	Akmenįs, murai	
Jus jaunos mergeles	Užgriukite mane	
Nėsat jus vertos	Užmuškite mane	} 2 kar.
Darželin įeiti.	Nusidėjėle.	
Jus savo garbę		
Po kojom paminet		

Pasakyk man, mergužėle,
Ar tu mane myli?
Kiek aš kartų tave klausiau,
Tu visada tyli.

Pasakyk man, netrukdyk mans
Nes man širdis plyšta
Ta dienele, kai nematau,
Man metais pavirsta

O kaip aš esu laimingas
Tą galiu sakyti,
Kurią dieną savo meilę
Gaanu pamatyti,

Nemainyčiau tos valandos
Ant turtų didžiausių
Kad paimdams už rankeles
Mano mielą klausčiau:

Ar tu sveika, ar tu linksma,
Mano aniuolėlis?
Ar neilgu tau be manes,
Tu mano kvietkelis?

O kaip taves pasiilgau,
Baltoji gulbelė,
Seniai, seniai beskambėjo,
Tarp mūsų kalbelė.

Tegul skamba, garsiai skamba
Tarp mūsų kalbelė
O kaip linksmu man dainuoti
Prie savo mergeles
O tu meile širdies mano,
Ir turtas ant svieto,
Pasakyk, ar yr del manes
Širdyj tavo vieta?

Nemunai upeli,
Lietuvos broleli!
Tavo vandens plačiai plaukia,
Tegul lietuvius jie šaukia
Į tėvynę grįžti.
Prisakyk srovelems,
Versmėms ir upeliams,
Kad garsintų žvirgždams, šapams
Laukų, girių žaliams lapams:
Lietuviai tur grįžti
Į brangią tėvynę,
Kurią bočiai ginė,
Už kurią galvas padėjo,
Kraujo lieti negailėjo
Per ištikus amžius.

Ant kalno, karklai siubavo.

Ant kalno karklai siubavo (2)
Ant kalno karklai siubavo
Pakalnė vanduo liuliavo
Liuliavo, liuliavo.
Tenai vaikščiojo mergele (3)
Balta graži lelijele
Lelija, baltoji.
Štai ir atjojo bernelis (2)
Ir atjojo bernužėlis
Baltas gražus dobilėlis
Dobilas baltasis.

Mergelė mano jaunoji (3)
Kur šią naktelę nakvojei?
Nakvojei, nakvojei.

Aukštoj tėvelio klėtelej (3)
Margoj močiutes lovelej
Lovelej, lovelej.

Auga sode obelė (2)
Džiaugias raibi paukšteliai (2)
Nesidžiaugkit paukšteliai,
Nesidžiaugkit raibieji
Ne dėl jūsų obelė (2)
Dėl gražiųjų paukštelių (2)
Kur po rojų skraidžioja
Aukso sparnais plasnoja
Auga kaime bernelis (2)
Džiaugias senos našleles (2)
Nesidžiaugkit našleles,
Nesidžiaugkit senosios,
Ne dėl jūsų bernelis
Dėl jaunųjų mergelių
Kur daržely vaikščioja,
Vainikėlį nešioja.
Auga kaime mergelė
Džiaugias seni berneliai
Nesidžiaugkit berneliai
Nesidžiaugkit senieji
Nel dėl jūsų mergelė (2)
Dėl jaunųjų bernelių (2)
Kur akytams vilioja,
Po miestelį vaikščioja.

Lėk sakalėli (3) per ežerėlį
Tam ežerėlyj (3) sėdi mergelė
Sėdi mergelė (3), galvą šukuoja
Galvą šukuoja (3) ir gailiai verkia.
Nėra tėvelio (3) dalelei skirti,

Nėra močiutės (3) kraiteliui krauti,
Nėra seselių (3) vainikui pinti,
Nėra brolelių (3) lauku lydėti.
Mėnuo tėvelis (3) dalelei skirti,
Saulė močiutė (3) kraiteliui krauti,
Žvaigždės seseles (3) vainikui pinti,
Sietins brolelis (3) lauku lydėti.

Vakaro daina.

Temsta dienele, skamba dainelė
Tegul jos aidas ten plaukia, —
Kur mūsų bute sena močiutė
Su vakariene ten laukia.

Šventės sulaukę, nedirbsim lauke,
Ten javai noksta, liuliuoja,
Tegul vėjelis, tegul žiogelis,
Tegul vieversis dainuoja.

Baigias kelelis, artyn namelis
Linksmin širdelę kiekvieną,
Bet ten motina, paklaust ketina,
Kiek mės pripjovėm per dieną.

Močiut, aš menka, galios netenka,
Gaila veidelio man balto
Darbą mūsų lauke lietus nutraukė
Ir mano mintis nekaltos.

Kur upelis teka šapalėlius neša.
Ten mergele lelijėlė baltą žąsį peša (2)
Baltą žąsį pešą, šalin plunksnas meta
Vieni plėšo, kiti kemša pukų paduknėlių (2)
Eik mergele smarkiai, mink kojėlėms tankiai.
Aure stovi trys bernėliai, visi trys daboja (2)
Nei tu puikavoki, nei tu mandravoki
Šioks, toks bernužėlis visgi artojėlis (2)
Dieną žagrę darė, antrą plėišką kalo,

O šią trečią jungė jaučius, ėjo lysių arti (2)
Oi tu uošvužėli, uošveli tėveli!
Pasakyk man, uošvužėli, kur dejei dukrele (2)
Krosnyje kurinsiu, dumuose rukinsiu,
Pakol visus padukimus iš jos išvarysiu
Ir užduosiu tokį darbą, kad pažintų vargą (2)
Oi svaini, svaineli, svaineli suneli
Sėsk berneli už stalelio pas mano dukrele (2)
Ji linksmai žiurėjo ir meiliai kalbėjo:
Šioks toks bernužėlis visgi artojėlis (2).

Oi tu pilkas karvelėli,
Tu linksmai skraidžioji,
Gal ir kokias naujėneles
Vargdiniams nešioji?
 Parnešk tu mano žinele
 Mano mergužėlei,
 Kur' gyvena tolimojoj
 Lietuvos šalelėj.
Skrisk per miškus, aukštus kalnus
Tiesiai į sodelį,
Nusileisk ant tos vietelės,
Kur rutų darželis.
 Tu ten rasi mergužėlę
 Terp kvietkų kvepenčių,
 Kad nedžiutų nuo saulelės
 Ašaroms leistančių.
Nusilėnki jai nuo manes
Pilkas paukštelėli,
Apsakyk jai mano dėjas
Ir sunkų vargelį.
 Pasakyk jai, kaip man sunku
 Terp vargų gyventi,
 O tavo mielo broliuko
 Nėr kam palinksminti.
Viena liudna valandėlė
Man metais pavirsta;
Sudžiuvau kaip ta žolelė,
Ka dalge nukirsta!

Augo medelis žaliam gojaly
Leido šaknelės pagal upelį.
Kvepiančiais žiedais save garsina
Kožną praeivį savėp vadina

Raselė rėdo smulkius lapelius,
Saulė dabina skaistus žiedelius.
Išdavė kvapą skaisči žiedeliai,
Džiaugėsi irgi visi paukšteliai.

Auga mergelė garsam sodely,
Lyg kaipo rožė rutų daržely;
Tokio gražumo, tokio meilumo,
Tartum aniolo turi linksmumą!

Sunku man yra tai apsaityti:
Arba ant rašto tai aprašyti:
Mėlynos akys, veido skautumas
Patraukia širdį toksai gražumas

Tokią gražybę visi garsina
Ir jaunikaičiai prie jos artinas.
Gatavi dėl jos galvą padėti,
Kad tik galėtų vis ją turėti.

Sopulius, dėjas visi kentėtų!
Kad tik ji aniems pasižadėtų!
Gatavas mesti širdį po kojų
Su ja ant svieta gyvent lyg rojuj.

Turiu aš viltį ir jau girdėjau:
Man vieną kartą pasižadėjo!
Laimingas busiu, kai jai patiksiu
Ir viens iš visų išrinktas busiu,

Bet mergužėle sau kieminėja
Ir šių žodelių nesidemėja.
Ji vis sau renka, kur širdis tikra
Ir turtingiausius turi už nieką.

O mergužėle, mano mieliausi!
Kur-gi už mane tikresnį gausi?
Nors kai žuvelė po svieta plauksu,
Vienok pas tave visad dusausiu!

002 00248619 6

inėli, ko liudi?

ukėli, ko liudi?

Tu užaugai tarp medelių

Krovei žiedus tarp šakelių, ko liudi?

To liudžiu, šermukšnėli, to liudžiu

To liudžiu žaliukėli, to liudžiu:

Audra laužo šakužėles

Šalna šaldo žiedužėlius, to liudžiu.

Ko liudi, bernužėli, ko liudi?

Ko liudi, dobilėli, ko liudi?

Tu užaugai pas tėvelį,

Liubei žirgelį kutelej, ko liudi?

To liudžiu, mergužėle, to liudžiu.

To liudžiu, lelijėle, to liudžiu.

Ved žirgelį iš kuteles

Mane jauną į nelaisvę, to liudžiu.

Ko liudi, mergužėle, ko liudi?

Ko liudi, lelijėle, ko liudi?

Tu užaugai pas matutę,

Krovei kraitį su sesute, ko liudi?

To liudžiu, bernužėli, to liudžiu

To liudžiu, dobilėli, to liudžiu:

Vež kraitelį per laukeli

Mane jauną į vargelį, to liudžiu.

888.2-192

399.8 (474.5)

LK-20
5692